

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana – Hiszpania) – postępowanie dotyczące VL

(Sprawa C-36/20 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Polityka azylowa i imigracyjna – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 6 – Dostęp do procedury – Wystąpienie z wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej do organu właściwego do jego rejestracji na podstawie prawa krajowego – Wystąpienie z takim wnioskiem do innych organów, które mogą otrzymywać takie wnioski, lecz na podstawie prawa krajowego nie są właściwe do ich rejestracji – Pojęcie „innych organów” – Artykuł 26 – Zatrzymanie – Normy dotyczące przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową – Dyrektywa 2013/33/UE – Artykuł 8 – Zatrzymanie wnioskodawcy – Podstawy zatrzymania – Decyzja, mocą której wnioskodawca został zatrzymany z powodu braku miejsca zakwaterowania w ośrodku opieki humanitarnej]

(2020/C 279/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana

Strona w postępowaniu głównym

VL

przy udziale: Ministerio Fiscal

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej należy interpretować w ten sposób, że sędzia śledczy, prowadzący postępowanie w przedmiocie zatrzymania nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego w celu jego odesłania, zalicza się do „innych organów”, o których mowa w tym przepisie, które mogą otrzymywać wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej, lecz nie są właściwe na mocy prawa krajowego do ich zarejestrowania.
- 2) Artykuł 6 ust. 1 akapity drugi i trzeci dyrektywy 2013/32 należy interpretować w ten sposób, że sędzia śledczy jako „inny organ” w rozumieniu tego przepisu, po pierwsze, musi poinformować nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich o sposobach złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, a po drugie, w przypadku gdy obywatel wyrazi wolę wystąpienia z takim wnioskiem, powinien przekazać ów wniosek organowi właściwemu do zarejestrowania rzeczonego wniosku, aby obywatel ten mógł skorzystać ze świadczeń materialnych w ramach przyjmowania i opieki zdrowotnej przewidzianych w art. 17 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową.
- 3) Artykuł 26 dyrektywy 2013/32 i art. 8 dyrektywy 2013/33 należy interpretować w ten sposób, że nielegalnie przebywający obywatel państwa trzeciego, który wyraził wolę ubiegania się o ochronę międzynarodową przed „innym organem” w rozumieniu art. 6 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2013/32, nie może zostać zatrzymany z powodów innych niż przewidziane w art. 8 ust. 3 dyrektywy 2013/33.

⁽¹⁾ Dz.U. 137 z 27.4.2020.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd (Bułgaria) w dniu 17 kwietnia 2019 r. – Komisija za protivodejstvie na korupcijata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imusztestwo / ZV, AX, „Medicinski centry po dermatologija i esteticzna medicina PRIMA DERM” OOD

(Sprawa C-319/19)

(2020/C 279/20)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski gradski syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Komisija za protivodejstvie na korupcijata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvo

Strona pozwana: ZV, AX, „Medicinski centyr po dermatologija i esteticzna medicina PRIMA DERM” OOD

Pytania prejudycjalne

1. Czy środek dotyczący przypadku mienia uzyskanego w sposób niezgodny z prawem ma charakter karny czy też cywilny w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE⁽¹⁾ z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej, jeśli:
 - A) wskazanym w prawie krajowym celem przypadku mienia jest ogólna prewencja, czyli zapobieżenie możliwości niezgodnego z prawem nabycia mienia i rozporządzania nim, lecz bez określenia w charakterze warunku konfiskaty popełnienia przestępstwa lub innego naruszenia oraz bez istnienia bezpośredniego lub pośredniego związku między naruszeniem a uzyskanym mieniem;
 - B) przypadkiem jest zagrożony nie odrębny element majątku, lecz: (I) całe mienie kontrolowanej osoby; (II) prawa majątkowe osób trzecich (fizycznych i prawnych), nabyte odpłatnie lub nieodpłatnie od kontrolowanej osoby; (III) prawa majątkowe osoby kontrolowanej i osób trzecich;
 - C) jedyną przesłanką przypadku jest ustanowienie niewzruszalnego domniemania dotyczącego nielegalności całego mienia, co do którego nie ustalono legalnego źródła (bez uprzedniej regulacji znaczenia pojęć „legalne/nielegalne źródło”);
 - D) reguluje on z 10-letnią mocą wsteczną legalność uzyskanego mienia w odniesieniu do wszystkich zainteresowanych osób (osoby kontrolowanej, osób trzecich oraz ich kontrahentów w przeszłości) w związku z brakiem wykazania źródeł nabycia mienia przez kontrolowaną osobę, co do którego to wykazania nie istniał żaden obowiązek prawny w chwili nabycia konkretnego prawa majątkowego?
2. Czy określone w art. 8 dyrektywy 2014/42/UE minimalne standardy gwarancji praw właścicieli i osób trzecich należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one krajowe prawo i orzecznictwo przewidujące konfiskatę bez spełnienia przewidzianych w art. 4, 5 i 6 dyrektywy przesłanek konfiskaty, gdy postępowanie karne przeciwko danej osobie zostało umorzone ze względu na brak przestępstwa (co stwierdził sąd) lub dana osoba została uniewinniona ze względu na brak przestępstwa?
3. W szczególności, czy art. 8 dyrektywy 2014/42/UE należy interpretować w ten sposób, że ustanowione w tym przepisie gwarancje praw osoby, której mienie podlega konfiskacie, mają zastosowanie również w wypadku niniejszego postępowania, które toczy się równoległe i niezależnie od postępowania karnego?
4. Czy domniemanie niewinności określone w art. 48 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, wymóg zapewnienia prawa do obrony określony w art. 48 ust. 2 tej karty i zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one krajowe uregulowanie prawne takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które:
 - ustanawia domniemanie przestępczego charakteru mienia o nieustalonym lub niewykazanym pochodzeniu [art. 1 ust. 2 ZOPDNPI (uchyl.)];
 - ustanawia domniemanie istnienia uzasadnionego założenia, że mienie uzyskano w sposób niezgodny z prawem [art. 21 ust. 2 ZOPDNPI (uchyl.)];
 - przenosi ciężar dowodu związany z wykazaniem pochodzenia mienia i środków, za które je nabyto, nie tylko na kontrolowaną osobę, lecz również na osoby trzecie, które muszą wykazać pochodzenie nie swojego mienia, lecz mienia osoby, od której nabyły prawo, nawet gdy nabycie jest odpłatne;
 - wprowadza „majątkową niezgodność” jako jedyny i rozstrzygający dowód uzyskania mienia w sposób niezgodny z prawem;
 - przenosi ciężar dowodu dotyczący wszystkich zainteresowanych osób, a nie tylko osoby skazanej – i to przed skazaniem oraz niezależnie od skazania;

- dopuszcza stosowanie metodyki prawnego i gospodarczego badania i analizy, na podstawie których określa się założenie dotyczące nielegalnego charakteru danego mienia oraz jego wartości, które to założenie jest wiążące dla orzekającego organu sądowego – bez możliwości przeprowadzenia przez ten organ pełnej sądowej kontroli treści i sposobu stosowania wspomnianej metodyki?
5. Czy art. 5 ust. 1 dyrektywy 2014/42/UE należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on prawo krajowe zastępujące racjonalne założenie (na podstawie zgromadzonych w sprawie i ocenionych przez sąd okoliczności), że mienie uzyskano w następstwie działalności przestępczej, założeniem (domniemaniem) dotyczącym niezgodności z prawem źródła wzbogacenia wynikającej jedynie z ustalonej okoliczności, że wzbogacenie przekracza określoną w prawie krajowym wartość (na przykład 75 000 EUR w okresie 10 lat)?
6. Czy określone w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo własności, w jego charakterze ogólnej zasady prawa Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza ono krajowe uregulowanie takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które:
- wprowadza niewzruszalne domniemanie odnośnie do istoty i zakresu nielegalnie uzyskanego mienia (art. 63 ust. 2 ZOPDNPI uchyl.);
- wprowadza niewzruszalne domniemanie dotyczące bezskuteczności transakcji nabycia mienia i rozporządzania nim (art. 65 ZOPDNPI uchyl.), lub
- ogranicza prawa osób trzecich posiadających samodzielne prawa do mienia stanowiącego przedmiot przypadku lub dochodzących tych praw, poprzez procedurę powiadomienia ich o sprawie w trybie art. 76 ust. 1 ZOPDNPI (uchyl.)?
7. Czy art. 6 ust. 2 i art. 8 ust. 1–10 dyrektywy 2014/42/UE w części, w której przewidują one gwarancje i klauzule ochronne na rzecz osób dotkniętych konfiskatą lub osób trzecich działających w dobrej wierze, wywołują bezpośredni skutek?

(¹) Dz.U. 2014, L 127, s. 39.

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 5 września 2019 r. w sprawie T-337/19, Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël / Komisja i Rada Europy, wniesione w dniu 29 października 2019 r. przez Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël

(Sprawa C-798/19 P)

(2020/C 279/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël (przedstawiciel: adwokat R. Paternel)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Europy

Postanowieniem z dnia 27 maja 2020 r. Trybunał (siódma izba) odrzucił odwołanie jako oczywiście niedopuszczalne.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 24 września 2019 r. w sprawie T-261/18 Roxtec / EUIPO – Wallmax, wniesione w dniu 3 grudnia 2019 r. przez Roxtec AB

(Sprawa C-893/19 P)

(2020/C 279/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Roxtec AB (przedstawiciele: T. Lampel, Rechtsanwalt, K. Wagner, Rechtsanwältin, J. Olsson, advokat)